

Nr 241.

Av friherre **Beck-Friis**, om ändrad lydelse av 5 § 2 mom. lagen om rätt till jakt.

I 5 § 2 mom. lag om rätt till jakt den 3 juni 1938 föreskrives, att jakt ej må idkas å område hörande till järnväg, spårväg eller kanalverk; mindre fråga är om åtgärder, som erfordras för trafikaneläggningens skyddande mot skada av villebråd.

Denna bestämmelse har visat sig medföra påtagliga olägenheter för innehavare av jakträtt å järnväg angränsande mark.

Till belysande härav må anföras följande.

Vid jakt med drivande hund efter hare söker sig denne gärna ut till järnväg, som han följer för att lättare komma ifrån den drivande hunden. Då nu gällande bestämmelser lägga hinder i vägen för harens skjutande och även — jämlikt bestämmelserna i 19 § jaktlagen — för harens bortmotande från banan, följer härav att hunden vid drev eller under tappt lätt blir överkörd av passerande tåg. Det är givetvis av stort intresse för jägaren att kunna eliminera denna risk genom att fälla haren och att göra slut på drevet.

De nu gällande bestämmelserna hava för många jakträttsinnehavare i riket medfört påtagliga olägenheter, och mångenstädes där järnvägsnätet är väl utvecklat ha förut goda jaktområden, som beröras av järnvägar, blivit mindre lämpliga för stövarjakt. Då jakten med stövare av många jakträttsinnehavare anses som den förnämsta jaktformen innebär således även påtalade förhållanden ett betydande intrång, som avsevärt nedsätter jaktområdets värde.

Det torde i regel vara så att vilt, som genom trafiken dödas å järnväg tillvaratages av järnvägens innehavare. Då å järnvägsområde ej torde kunna produceras något vilt — med undantag möjligen för någon kull av fågel — härrör det villebråd, som inkommer på järnväg, från denna intilliggande mark. Detta synes även utgöra skäl för att innehavare av jakträtt å sådan mark beredes möjlighet att fälla villebråd inom järnvägsområde.

Det synes mig därför påkallat att 5 § 2 mom. jaktlagen gives följande ändrade lydelse:

Å område, hörande till järnväg, spårväg eller kanalverk, må ej idkas jakt, med mindre fråga är om åtgärder, som erfordras för trafikanelägg-

ningens skyddande mot skada av villebråd, eller den som innehar jakträtten å mark, belägen intill anläggningen, av dennes ägare erhåller tillstånd att jaga.

Under åberopande av vad ovan anförts får jag hemställa,

att riksdagen måtte vidtaga åtgärder för ändring av 5 §
2 mom. jaktlagen på sätt ovan angivits.

Stockholm den 23 januari 1946.

Carl Beck-Friis.
